

A SZELIM-NAPI REGÉLŐ MONDÁI ÉS DÍJAZOTT RAJZAI

*A SZELIM-NAPI REGÉLŐ PÁLYÁZATÁNAK DÍJAZOTTJAI, A ZSÚRI ÉS A DÍJAK
ÁTADÓI A VÁROSI GYERMEKNAPON 2010 MÁJUS 28-ÁN.*

A tatabányai Tájak, Emberek Környezet Egyesület (TEKE) Regélők csoportja rajz- és mondaíró pályázatot írt ki a Gerecse- és Vértes hegység legendáiról. A gyerekek rajzolni lehetett, vagy kitalálni egy történetet egy földrajzi helyről, történelmi személyről, vagy – eseményről.

Rajzpályázat:

Zsúri: Szendőfi Pál - Szent Borbála-emlékérmes grafikus és festő-művész

Horváthné Csapucha Klára - óvodapedagógus, fejlesztőpedagógus, preventív és korrekatív pszichológiai és pedagógiai szakértő

Díjazottak:

- Óvodás (I. korcsoport): Kiss-Lajos Máté, Vass Nátán, Lődi Kitti Rozina, Székely Zsófi, Ragány Németh Albert
- Alsós (II. korcsoport): I. Pintér Kata II. Schandl Áron, III. Rus Lilla Daniella, különdíj:Farkas Kira, Royer Zsófia
- Felső (III.korcsoport): I. Khol Enikő II. Tóth Máté, III. Nagy Annamária
különdíj: Rippert Beatrix

Mondairó pályázat:

Zsűri:

A.Pál Gabriella - régész, néprajzos muzeológus

Kovács Éva - drámapedagógus

P.Tóth Enikő - művészettörténész

Kis Virág - magyar irodalom szakos egyetemi hallgató

Szlovák Napsugár - regélő gyerek

Polgárfi Gabriella - regélő anyuka

Díjazottak:

- Alsós : I. Kempl Zsombor, II. Barna Ambrus Roland, III. Szigethy Lilla, különdíj: Nieszner Kata

- Felső : I. Incesz Elizabeth, II. Gyuricska József Richárd, III. Prech Regina, különdíj: Nagy Gergely

Börzsei Dávid a Tatabányai Múzeum különdíjasa

Kiadja a Regélők csoport

A kiadvány 50 példányban, Ablonczy Dánielné képviselőasszony támogatásával készült 2010-ben.

Szerkesztette: Rákász Mihály

BALLA KATALIN: A FARKAS-TOROK

Történt egyszer réges-rég, hogy igazságos királyunk, Mátyás elindult a Vértes-hegység felé. Csak úgy álruhában, egyedül, ahogy szokta, hogy megismerje az egyszerű nép gondját, baját.

Szép nyári nap volt, királyunk ment-mendegélt a sűrű sötét erdőben és egyszer csak azon vette észre magát, hogy eltévedt. Nem volt nála semmi más, csak egy kard meg egy tarisznya. A tarisznyában kevés élelem, meg egy tűzszerszám. Hirtelen dörögni, villámlani kezdett az égbolt, olyan sötét lett, mintha éjszaka lett volna. Elkezdett csapdosni az istennyila, akkora jegek hullottak az égből, mint egy griffmadártojás. Mátyás szerencséjére meglátott egy barlangot, oda gyorsan befutott az égiháború elől, talált benne fát, tüzet rakott és ott vészelt át a vihart és az éjszakát. Ahogy felébredt, meglátott egy gyönyörű hajadont. Elindult a lány felé, de akkor egy éhes, vicsorgó ordas ugrott középük. A lány felsikoltott, gyökeret eresztett mind a két lába, azt hitte, hogy egyedül van és a fenevad ott helyben felfalja. Királyunk bátran nekiesett kardjával a vadállatnak, de az se ijedt meg és kiverte a kardot Mátyás kezéből. Látta már a király, hogy ennek a fele se tréfa, torkon ragadta a farkast és addig szorította, amíg az ki nem lehelte a lelkét és a nagy nyelve csak úgy lógott ki a szájából. A leány dermedten nézte a tusát, de aztán magához tért. Tetszett neki ez a nagyorrú bátor férfi és csak pironkodva mondta neki: - Bárki vagy, köszönöm, hogy megmentetted az életemet, kérj tőlem bármit, teljesítem! – Mátyás most bánta már, hogy házas ember, hiába, nehéz dolog ilyenkor a házastársi hűség... - Na, te leány, nem kérek én tőled semmit, házas ember vagyok. – Elszomorodott egy kicsit a leányzó, de aztán szép hosszú szőke haját megsimítva így szólt: -Legalább had vendégelem meg a kegyelmedet egy kis gombával. Megkínálta a királyt, akinek akkor jutott eszébe, hogy az egyik kedves vitézének, Istvánnak felesége éppen akkor halt bele a terhességbe. Hátha neki is tetszene ez a gyönyörű leányzó? Felfedte hát magát a király, a leány meg majd szörnyethalt először ijedtében, de az aztán büszke lett magára, hogy őt épp egy király mentette meg! Erzsébet, mert így hívták az

asszonyszemélyt, boldogan teljesítette a király kérését, aki gazdag hozományt is adott neki, hogy vitézét ne csak a lány szépsége bővílje el.

Azt a helyet, ahol igazságos királyunk torkon ragadta a farkast, hogy megmentse egy egyszerű jobbágyleány életét, a mai napig Farkas-toroknak nevezik.

BÁNTÓ BALÁZS: A BARLANGOK

Volt egyszer, hol nem volt, volt egyszer egy ország. Ennek az országnak Magyarország volt a neve. Ekkor még András király uralkodott. Ekkor éltem én is, e történet főszereplője. Sokáig minden jól ment, de a német császár háborút indított ellenünk. A mi királyunk azonban kieszelt egy tervet és ezt a parancsot küldte nekünk: „Égessétek fel a búzamezőket, a kukoricát és minden növényt pusztítsatok el, aminek ehető a termése, azután keressetek magatoknak búvóhelyet!”

Mindent úgy tettünk, ahogyan azt királyunk elrendelte. Telt, múlt az idő. Lassan kezdett fogyni az élelem, de a katonák még sehol sem voltak. Úgy döntöttem, hogy pár barátommal elmegyünk vadászni. Kisurrantunk a barlangból és lassan elsompolyogtunk. Tudni illik, egy barlangba bújt el az egész falu a német elől. Éppen én voltam soron a lövésben, amikor valami neszt hallottam egy közeli bokorban. Azt gondoltam, hogy valami vad, ezért odalöttem a nyílvezzőmet. Ekkor egy nagy ordítást hallottunk abból a bokorból. E pillanatban egy katona jött ki a bokor mögül. A nyílvezzőm a fenekébe állt bele. Ekkor a katona mérgesen rám nézett és ezt mondta: „Angriff!!” Ezután már csak azt vettük észre, hogy legalább száz katona lohol utánunk. Bokrokon, erdőkön át kergették minket, de sajnos a patak utunkat állta, így bele kellett ugranunk a patakba. Szerencsére sikerült átúszni a másik partra! Ide már nem tudtak követni a német katonák. Még pár percre néztük őket, hogy kínlódnak, de utána gyorsan befutottunk a sűrűbe és tovább folytattuk a vadászatot. Amikor másodjára kint voltunk vadászni, akkor már elmentek a németek. Ezután szép lassan helyreállt a rend.

Pár hónappal később újra átvonultak a németek a falun, de most már lefegyverezve és visszafelé jöttek.

BARNA AMBRUS ROLAND : AZ ÖRDÖG-SZÓSZÉK MONDÁJA

Nem tudtam, hogy hol van az Ördög-szószék, meg mi is ez valójában, egészen addig, míg meg nem láttam. És erről rögtön ez a történet jutott eszembe.

Hol volt, hol nem volt, nagyon régen, még akkor, amikor az Úristen megteremtette a világot, hogy mindennek adott helyet a Földön, csak ördögnek nem. Nem is létezett akkor még pokol sem, hiszen rossz emberek sem éltek, csak jók, kedvesek, barátságosak, becsületesek.

Az ördög elment panaszkodni Istennek, hogy nincs egy olyan hely a teremtett világon, ahol ő élhetne, se olyan szószék, ahonnan beszélhet az embereknek. Belátta a Mindenhatót, hogy az ördögnek tényleg nincs helye, ahonnan a bűnre csábítaná az embereket. Megteremtette tehát a Vértes erdejében levő sziklát, az Ördög-szószéket. Arra gondolt az Isten, hogy ez a kis hely elég lesz majd a világ végéig.

De Ádám és Éva, az első emberpár elkövette az első bűnt a világon: ettek a tudás fájának almájából, amit a Teremtő megtiltott nekik.

Utódaikat az ördög rosszra bízta és azok nem tudtak neki ellenállni. Ilyen volt Káin, aki megölte a testvérét, Ábelt. Egy idő után annyira sok bűnös ember került oda, hogy megtelt az a hely... Az ördög megint ment panaszkodni az Istenhez, hogy nem fér el a sok rossz ember. Ekkor teremtette meg a Mindenhatót a poklot: tüzes, füstös üstökkel tele.

Azt a helyet, ahol az ördög először kapott helyet az Istentől arra, hogy onnan vegye rá az embereket a rosszra, a mai napig Ördög-szószéknek nevezik.

BÖRZSEI DÁVID : A VÁNDOR ÉS A KULCS

(SÁRBERKI ÁLTALÁNOS ISKOLA 4.D)

Mesénk egy ifjú vándorról szól, aki elindult, hogy megtalálja a Szelim-barlang kincsét.

Útnak indult hát. Úgy félúton járhatott, mikor eleredt az eső. Egy apró, fényes pontot pillantott meg a távolban. Arra gondolt, hogy talán emberek vannak ott. Jól is gondolta, mert egy fogadót pillantott meg.

Bement a fogadóba, és szállást kért, de nem volt egy árva vasa sem. Megegyeztek a fogadóssal, hogy másnap ledolgozza az árát. Így is lett. De mielőtt elment volna, a fogadós azt mondta: „Egy elágazáshoz fogsz érni. Vigyázz, hogy melyik úton mész, mert az egyik sokkal veszélyesebb!”

És igaza volt, mert ahogy az elágazáshoz ért, az egyik út sokkal veszélyesebbnek tűnt, az is volt). Elindult hát a veszélytelen úton. Ahogy ment, hirtelen odaért a barlanghoz, ami előtt egy öregember állt. Az öreg mellett egy láda volt, rajta három lakattal. Az öregember elmondta, hogy vissza kell mennie, és a veszélyes úton meg kell szereznie három kulcsot.

A vándor elindult. Hirtelen észrevette, hogy valami ég. Ahogy közelebb ment, egy sárkányt látott, minek nyakában egy kulcs lógott. Ekkor támadt egy ötlete: idefelé látott egy vödröt, amit ha megtölt vízzel, és azt a sárkány szájába önti, akkor könnyen megszerezheti a kulcsot. Így is tett, és elindult a következő kulcsért, ami egy medve nyakában lógott. Mikor ezt a vándor észrevette, megfogta a bicskáját, és kihegyezett egy botot, amivel megsúrta a medvét, mikor az áfonyáért nyúlt. Leszedte a medve nyakából a kulcsot, és elindult a mocsárba. Egy aligátornál volt a kulcs. A vándor fogott egy botot, amivel kitámasztotta a száját és leszedte a kulcsot.

Visszament az öreghez, és kinyitotta a ládát. De nem kincs volt benne, hanem egy kulcs, és azóta sem jött rá, hogy mit nyit.

GYURICSKA JÓZSEF: A GATYÁS-RÉT

(DÓZSA GYÖRGY ÁLTALÁNOS ISKOLA TELEPHELYE MÓRA FERENC ÁLTALÁNOS ISKOLA, 7.0)

Egyszer igazságos Mátyás királyunk elunta a trónszékben való üldögélést. Beöltözött álruhába és elindult, hogy megtudja, hogy mi a helyzet az országban, hogy segítsen a szegényeken, megismerje a pór nép gondját-baját. Megkérdezte ugyan az ispánja, hogy elkísérje-e, de a király legyintett csak rá. Ha nem így tenne, akkor minden földesúr agyon édesgetné a jobbágyát meghallva, hogy ő érkezik.

Elindult hát Budáról a Vértes felé, ahol régen látott egy csodálatosan szép leányt, Peterdi Ilonkát, hátha találkozik vele. Ahogy ment-mendegélt odaért egy tóhoz, amit egy tisztavízű forrás táplált egy virágokkal teli rét mellett. Meleg nyári nap volt, a király elfáradt, úgy döntött, hogy megmártózik egyet a vízben. Levetkőzött, és a ruháit egy bokorra akasztotta. Ugrott egy nagy hasast a habokba és nagyon élvezte a fürdést. Annyira belefeledkezett a fürdésbe, hogy nem vette észre, hogy valaki ellopta a gatyáját. Hirtelen asszonyok érkeztek a tóhoz nagy nevetgélessel. Mátyás hiába volt király, mégse mutatkozhatott pőrén a nép előtt, gyorsan kiugrott, hogy felöltözzön. Igen ám, de akkor vette észre, hogy nincs meg a gatyája! Gyorsan elbújt a bokorba, de a fehérnépek észrevették és sikoltozni kezdtek. Mátyás, hogy mentse magát, kénytelen volt leleplezni magát, bemutatta a királyi pecsétet, hogy elhiggyék, hogy ő a király. Ki is hirdette, hogy aki megtalálja a becses királyi alsóneműt, annak 100 aranyat ad jutalmul! Közben a tolvaj is hallotta a dolgot, de nem mert jelentkezni a jutalomért, mert azt hitte, hogy Mátyás meglátta tettét. Így hát letette a király alsóneműjét a rét kellős közepére. Ott talált rá

egy jobbágy, aki egyből rohant a királyhoz, így előkerült a felséges fenékrevaló. De ennek az embernek több esze volt, minthogy csak saját magának kérjen valamit, azt kérte, hogy Mátyás építesse templomot a településnek és csináljon belőle mezővárost. A király örömmel teljesítette a kérést, meghatódva az ember becsületességén.

Így lett Bánhidából mezőváros, felépült temploma és azt a helyet, ahol a király gatyáját megtalálták, a mai napig Gatyás-rétnek nevezik.

GYÖRGY BARBARA: MESE A VÉRTRŐL (TARJÁNI ÁMK ÁLTALÁNOS ISKOLÁJA, 12 ÉVES)

Amikor én még kis gyerek voltam, nagyon szerettem volna, hogy legyen csata. Ezzel nem csak én voltam így, hanem játszótársaim is.

A szüleinknek nem tetszett ez a beszéd. Ahányszor megkérdeztük, mikor lesz a harc, mindig azt mondták, hogy ez nem gyerekjáték, mert itt az emberek az életükért, hazájukért harcolnak. Nekünk hiába beszéltek, mi akkor is csatát akartunk. Fából fakardokat faragtunk és kezdődött a csata. 15 fős csapatokat alkottunk. A mi csapatunkban 6 lány és 9 fiú volt. Elkezdett zuhogni az eső, így hát elmaradt az összecsapás. Másnap reggel összegyűltünk a kút mellett. Amikor el akartuk kezdeni a harcot, durranásokat hallottunk az erdőből. Befutottunk szólni a szüleinknek, akik kimentek és azt mondták, támadnak a németek. A férfiak elővették a kardot és a páncélruházatot. A gyerekeket, nőket felvezette egy férfi a barlangba. Két legjobb játszótársammal lementünk a faluba leselkedni. Amikor nyeresre álltunk, a németek elfutottak, nehéz páncélzatukat eldobták. Mi még utánuk futottunk és meglőttük őket csúzlival. A szüleink mérgesek voltak, de egyben büszkék is. Ránk néztek és azt mondták, reméljük, hogy most már boldogok vagytok a csata miatt! Ezt akartátok, nem? Mi felvettük a sisakokat, amiket a németek eldobtak és büszkén mondtuk: igen!

Mindenki nevetni kezdett, és amikor visszamentünk a faluba, kezdődhetett a gyerekcsgata a sisakokkal és kardokkal.

HEIDT ANNA: FARKAS-VÖLGY

Egyszer még régen Mátyás király libapásztor lánya sírva ment a palotába.

A király aggodalmasan nézett a még mindig pityergő pásztorlányra.

- felséges királyom, ahogy legeltetem a libákat a völgyben, odatévedt egy farkas, s elvitte az egyik gúnárt! – mondta.

A király ezt válaszolt: -Sebaj! De ha még egyszer eljön, akkor el kell hagyni a völgyet.

Másnap ugyanaz történt. Megjelent a farkas, s magával ragadta a tojót. A király átküldte Marikát a közeli rétre, majd hívta a szolgáját, hogy hozza a vadászruháját.

Kiment a völgybe és felmászott egy fára. Telt-múlt az idő, eltelt egy-két óra, semmi sem történt. Délben egy farkasfalka jelent meg. Két nőstény után öt kislefarkas ugrált. Mátyás meghatódottan nézte a boldog családot. Úgy döntötte, hogy hagyja a farkasokat. A névtelen völgynek pedig ezt a nevet választotta: Farkas-völgy.

HORVÁTH ÁKOS: MESE A SZELIM-BARLANGRÓL

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy Szelim nevezetű barlang. A Vértes lábánál egy sziklaormon régen egy legenda született. A mély mészkőbarlang a török hódoltság idején több falu népének adott menedéket. Ide bújtak azok, akiket a török kifüstölt a házukból. A tömeg egyre nagyobb lett a barlangban.

Ekkor a barlang bejáratánál egy paraszt búsan leült egy kőre. Neki már nem jutott rejtekhely. Abban a pillanatban egy nagy morajlás rázta meg a földet. Megnyílt a hasadék alja, és a nagy lyukban lépcső fehérlett. Mindenki szájtátva nézte a varázslatot. A férfiak merészkedtek előre. Mikor leértek a hosszú grádicson egy folyosó tárult szemük elé, a végén két ajtó barnállott. Amikor

odaértek eléjük ugrott a mérges leheletű sárkány. Ám a sárkány nem haraggal jött, hanem furfanggal, és ezt mondta:

- Ha rámutatok a jó ajtóra, a tiétek lesz Szelim szultán kincse, és megvédlek a töröktől. Viszont ha nem, halálfia, aki a barlangban él!

Ekkor egy okos ember rávágta a jó feleletet. De a sárkány nem akarta kinyitni az ajtót, és rájuk támadott. Meghallotta ezt a sziklaormon csücsülő Turul madár. Tudta, hogy ez csak régi ellensége lehet, Szelinbe sárkány. Gyorsan odarepült, és harcolni kezdett. A hosszú marakodás után a madár győzött, ám a sárkány elátkozta az összes követ, mielőtt meghalt volna. A hős madár leült egy köre, hogy kifújja magát. De abban a pillanatban kővé vált.

A barlang népe megsiratta és el akarta temetni, de ekkor megtalálták őket a törökök. A parasztokban nagy harag gyúlt; és nekik rontottak. Először a vezért ölték meg, és így nem volt gond a harcosokra. Mert mit ér egy sereg vezér nélkül! Ezután nyugodtan eltemethették a hős madarat.

És ma ott tündöklik a Vértes tetején a kővé vált Turul madár.

INCESZ ELIZABETH: A SÁRKÁNYLYUK MONDÁJA

(Dózsa György Általános Iskola Telephelye Móra Ferenc
Általános Iskola, 7.o)

Történt egyszer, 1543. Kisasszony havában, hogy Várgesztes várát elfoglalta a török. A faluban élt egy legény, akit úgy hívtak, hogy István. Ez a suhanc összebarátkozott az egyik szpáhival, egy Ali nevezetűvel, aki úgy berúgott mohamedán létére, mint egy csacsi. Hiába, a vértesi boroknak akkor sem lehetett ellenállni! Ez a török kifecsegte, hogy tud egy kincsről, amihez van egy térképe. De a katona arra is figyelmeztette a fiút, hogy az út veszélyes, mert akik elindultak kincset keresni, azok közül egyik sem tért vissza!

Honnan is tudhatták volna, hogy ezt a helyet varázslat őrzi! Régen, még a pogány magyarok idején Gesztesen élt egy kíváncsi

legény, akit a társai Sárkánynak becéztek, mert azt hitték róla, hogy az anyja sárkánytejjelel szoptatta, mert foggal született. Ő is hallott a kincsről, elhatározta, hogyha addig él is, megszerzi azt. Ahogy bolyongott a Vértes sűrű sötét vadonjában elétoptant egy szép lány, de olyan szép, hogy a napra lehetett nézni, de rá nem! Ez a széplány volt az erdő boszorkánya, aki mikor megtudta, hogy mit akar a fiatal, akkor választás elé állította: vagy ő, vagy a kincs! Hát a balga legény a kincset választotta, így a boszorkány a fiút sárkánnyá változtatta és megparancsolta, hogy őrizze azt az idők végezetéig. Hát ezért nem tért vissza onnan senki sem...

Visszakanyarodva a török időkhöz: István szervezett egy csapatot és ők is elérték az erdőt. Nem olyan nagy csapat volt az, csak néhány bátrabb cimborája, akinek még nem szállt inába a bátorsága. Hanem közben Ali, a török is kijózanodott és akkor kapott észbe, hogy mekkora bolondságot csinált. Összeszedett gyorsan ő is egy nagyobb csapatot, csupa erős janicsárt, hogy visszaszerezze a térképet. István közben a sűrű sötét erdőben a tékép jeleit követve odaért egy barlanghoz, amiből csodálatos énekszót hallott. Hát ő is összetalálkozott a boszorkánnyal. Köszöntötte illendőképpen és már első pillantásra beleszeretett. De nem örülhettek sokáig a találkozásnak, mert Ali serege követte a magyarok nyomait és azok is odaértek.

A török azonnal ráförmedt a legényre: - Add vissza a téképemet, te kutya, mert kettéhasítalak! Azt a lányt meg elviszem magammal és rabnőmmé teszem!- De a magyar fiú sem ijedt meg ám az árnyékától és kardra kapva válaszolt: - Ezt a leányt a világ minden kincséért sem adnám oda! – Ezzel a legény kimondta azokat a bűvös szavakat, amire a boszorkány várt. A leány csettintett egyet és a barlangból előjött a sárkány és tüzet okádva a törököket porrá égette.

A boszorkány szomorúan mondta Istvánnak: - Én nem lehetek a feleséged, mert már több mint ezer éves vagyok, most sem az igaz alakomban látsz, hanem egy tükörképben, amit a patakban láttam. De adok neked annyi kincset, amiből szerezhetsz magadnak egy szép asszonyt. –

A sárkányhoz pedig így szólt:- Felszabadítalak az átok alól, hiszen már nem kell a kincset őrizned és nincs szükség a szolgálatodra!

A legények elbúcsúztak a boszorkánytól és visszatértek a faluba. Később mind a ketten megházasodtak, és az ükunokáik idején már a törökök is eltakarodtak a Vértesből és Magyarországról. A történet azonban megmaradt és azt a helyet, ahol ez a csodás eset történt a mai napig Sárkánylyuknak nevezik. Néha a nagy szélben még most is lehet hallani a boszorkány énekét.

KEMPL ZSOMBOR: SZELIM-BARLANG LEGENDÁJA

A Vértesben, a Gerecse-hegység egyik magaslatán található a Szelim-barlang. Magas fák árnyékában hűsöl ez a sziklavájt. Két oldalán kis dombok találhatóak, melyeket már benőtt a gaz és a burjánzó „bokorhadsereg”. Belül nagy termek és sziklák tömkelege vegyül széles és mély vágásokkal, rövid résekkel és apró csontdarabokkal.

A Szelim-barlang a legkülönbélebb lényekkel van tele. Itt lakik például Szelimusz, a nagy varázsló sok száz manóbarátjával. Ezenkívül sok bogár, rák és szúnyog él itt. A barlang négy bejáratának négy különböző neve van: az első bejárat, amelyet csak a rovarok és rákok tudnak használni, a Szelelőlyuk nevet kapta aprósága miatt. A második bejárat a főbejárat volt. Ezt a lyukat Faragott szikla névre keresztelték. A harmadik, az óriások általhasznált bejárat Gnómkapu néven ismert. Végül az utolsó barlangszáj a Félelmek rejteke. Ide egy manó sem mer bemenni. A legenda szerint itt laknak a félelmetes démonok és az itt járt emberek szellemei. De még sem ez a legfélelmetesebb hely a barlang belsejében. A legijesztőbb rege a kürtőhöz köthető. Erre a részre még a megtizedelt óriások sem mernek felmenni. A monda így szól: réges-régen néhány erős és bátor óriás felmászott a kürtőhöz, hogy megnézzék mi található ott. De soha nem jöttek vissza onnét. Azóta még csak rá se néz senki a tetőre. Az öregek szerint sárkány lakik ott, vagy valami szörny. De Szelimusz csak leintette azokat, akik öelötte

beszéltek a regéről. Aztán addig noszogatták, míg összehívta a tanácsot a Mészköterembe. Erre a tanácsra a különböző népek vezetői jöttek el. A többiek csak messziről, a repedésekből láthatták, amint a bölcsek fejüket összedugva tanácskoztak. Először Szelimusz állt fel magasan álló trónjáról, s szólt:

- Már régóta foglalkoztat bennünket a kürtőben lakó szörny legendája. Én arra akarom fordítani eszménket, hogy ne higgyünk az ilyen ostobaságoknak.

- Én ez ellen a mondat ellen tiltakozom! –kiáltotta vörös képpel Zsupsz, a varázsló manók társaságának vezetője. –Hová lett hát az öt óriás, kik fölmentek a – itt elnyelte a mondat végét. Nem merte emlegetni a félelmetes helynevet – a barlang tetejére!!

Erre már Góliát , az óriás is felkapta a fejét s mély, dörgő hangon kijelentette: - Én is tiltakozom! Igenis van ott valami!

- Társaid halála megrendítő dolog, tudom. De csak azért nem kell elhinned az öreg históriások beszédét. – mondta Szelimusz – A kürtőben valóban történtek eltűnések, de nem biztos, hogy az áldozat meghalt.

A kürtő szó hallatán meglobbant még a fáklyák lángja is.

- Ne szédíts bennünket kitalált mesékkel! – állt fel Zsupsz dühösen.

- Igaza van! – kiáltott Diorész, a manók feje.

Ahogy ezt kimondta, hangos robaj hallatszott, majd néhány szikla letört a tetőről, s a mélybe esett. Aztán sűrű porfelhők szálltak a társaság felé. Kis idő múltán a veszély elmúlt, s hét kis manógyerek futott be a kapun.

- Láttuk a szörnyeteget!- kiáltották egyszerre falfehér arccal. –nagy volt és a két szeme csak úgy szikrázott!

- Valaki mást is láttatok? – kérdezte Szelimusz , de mielőtt a gyerekek válaszolhattak volna, Zsupsz közbeszólt: -Na, látod?! Még is csak van ott valami! – nézett fel büszkén Szelimuszra a varázslómanó.

- Szerintem menjünk oda, elveszett barátaink megbosszulására!

Góliát felemelte a kezét: - Én odamegyek!

Az erős óriás bátorsága a többiekben is felkeltette az önbizalmat. A fiatalok megrohmozták az asztalt és kérelték vezetőiket, hogy

szavazzanak ők is. Először Diórész emelte fel a kezét. Aztán nagy nehezen Zsupsz is szavazott az odamenetelre.

-Akkor hát teljes a csapat! –kiáltotta felállva Szelimusz.- Induljunk!

A manók és óriások egyszerre özönlöttek ki a kapun.

- A Szelelőlyukon néztünk ki! Egy embert is láttunk!- újságolták a manófiak.

-Akkor a Faragott szikla bejáraton kell kimennünk! – utasított a varázsló. A csapat lefordult egy folyosón, s a főkapu felé vette az irányt. Már messziről hallatszott a csattogás, a durrogás, és az omladozás hangja. Újra nagy robbanás hallatszik, és a por felszáll. A tömeg csak ment, trappolt a bejárat felé. Azonban, amikor beléptek a kapun, egy lovagot pillantottak meg.

- Ez lenne a szörny? –kérdelte Góliát.

- Nem, a rém vele szemben áll.

Ekkor egy tűzgolyó lövellt az ember felé. Az felemelte pajzsát. A láng belecsapott, mire a páncélos elrepült, aztán meglátták a szörnyet is. Egy nagy-nagy sárkány volt az, okádta a tüzet. Két nagy szárnyát felemelte, tűztornádót küldött a lovagra.

-Ezen a pajzs már nem segít! – kiabált Szelimusz. Erre a manó összeszorította a fogát, koncentrált, majd csettintett egy nagyot. A sárkány szája csórré vált, a láng felhő pedig tovább szállt a levegőben. Most Szelimusz következett. Ráirányította botját a tűzre, maga elé mormolt valamit, mire egy kék nyilacska süvített ki a bot végén lévő gyémántból. A láng kővé vált, mereven esett le a földre. A szörny új löveget akart lőni, de Szelimusz észrevette, majd a sárkányt is kővé változtatta. Mindenki ujjongásban tört ki. A lovag is levette a sisakját.

- Kik vagytok?

- A barlang lakói vagyunk. – mondta Szelimusz.

- Én Sárkányölő Szent György vagyok, köszönöm, hogy segítetek nekem.

- Csak egyet kérek tőled – intézte a lovag felé szavait Szelimusz. –Ne mondd el senkinek, hogy mi élünk! Most pedig menj békével!

Sárkányölő György elindult, s még hosszú ideig integetett a kedves lényeknek. Este nagy ünnepség volt a barlangban, mindenki táncolt,

énekelt. A szobormadarat pedig kiállították s elnevezték Turulnak. Azóta figyel a szikláról, kőbálványként.

KOLLÁRDI HAJNALKA: A FARKAS-VÖLGY TÖRTÉNETE

Én, a legöregebb farkas, aki még láttam a messi hegyeket azon a részen, amit az emberek Gerecsének neveznek, elmesélek nektek egy történetet. Nagyon-nagyon régen, amikor még az anyám ükanyja is csak szopós kiskölyök volt, óriások és farkasok harcoltak egy völgyért ott messze távol. Akkor még az emberek nem tartották rabszolgasorban az állatokat, de az óriások uralkodtak a környéken.

Mivel más állat nem tudta velük felvenni erőben, ügyességben a versenyt, a behemótok megtiltották minden állatnak, hogy farkassal barátkozzon, vagy egyáltalán bármilyen kapcsolatban legyen velük.

Ez a véreimnek nem igen tetszett, s a farkasok akkori vezére, Mutaka egyre dühösebb lett az óriásokra és tervezte a harcot. Szerencséjére akadtak olyan állatok még a farkasokon kívül is, akik utálták az óriásokat, mert buták voltak, tohonyák és vérszomjasak. Ezek segítettek neki, kémkedtek és segítettek a harcra felkészülni.

Az óriások vezére Tière, akinek több esze akadt a többieknél, hallotta, hogy mire készülnek a farkasok. Mind a két fél tehát edzette magát a harcra, próbálta toborozni a szövetségeseiket és kémlelte az ellenfél minden lépését. Mutaka várta a legjobban a támadást, mert úgy tudta, hogy fiát fél évesen darabokra tépte egy részeg óriás.

A farkasok harci üvöltéssel elindították a támadást, félelmet nem ismerve nekiestek a behemótoknak, fogukat, körmüket belemélyesztve azok húsába, torkába. De az óriások szinte lerázták magukról őket és sorba taposták agyon a farkasokat. Az ordások így hát vesztésre álltak, Mutaka és a többi farkas is tudta, hogy ennek csak vereség lehet a vége, de nem hátráltak. Ám ekkor felharsant valami olyan hang, amitől még az óriások is megrettentek. Ezer farkas üvöltése hallatszott egyszerre és valami csodálatos látvány lehetett, ahogy Mutaka kölyök fia jelent meg egy szellem-falka élén. A farkasok szellemei támadtak fel, hogy megsegítsék a bajban

véreiket. Ellenük az óriások tehetetlennek bizonyultak, darabokra marcangolva estek szét és láss csodát, ahogy egy óriás meghalt, azonnal kővé vált!

Igy győzték le a farkasok az óriásokat, Mutaka pedig boldog volt, mert láthatta még egyszer a fiát. Azt mesélte anyám, miközben táplált, hogy még legalább öt farkas generáción keresztül éltek ott boldogságban őseim. Ezért hívják azt a helyet az emberek most is Farkas-völgynek, de ott most már csak a szellemfalka elnyúló vékony vonítását lehet hallani a metsző téli szelekben....

KRISZTIK BÁLINT: KALAND AZ ERDŐBEN (VÁCI MIHÁLY ÁLTALÁNOS ISKOLA4.C)

Egyszer volt, hol nem volt, de nem az Óperenciás-tengeren túl, hanem valahol a Gerecse-hegység mellett, élt egyszer egy király.

Ez a király egyszer elindult vadászni az erdőbe. Ment-mendegélt, egyszer csak meglátott egy vaddisznót. De az is meglátta őt, elkezdett futni, a király meg utána, természetesen lóháton. Sokáig üldözte az állatot, de egyszer csak hirtelen eltűnt, a király pedig egy hihetetlen helyen találta magát. Minden fekete volt körülötte, érdekes még a feje fölött is, mert hogy beleesett egy csapdába! A lova is eltűnt, tehát menekülésre nem sok esélye volt! Azonban a lyukból csak sikerült kimásznia. A közelben talált egy táblát, amire az volt ráírva: „Isten hozott a Fekete-erdőben!”

Na, fogta magát a király, elindult felderíteni a különös erdőt. Ment, ment, ment és mindig ment. Aztán végre megállt. Talált egy barlangot, amelyik hasonlított egy lófejhez. A király elnevezte Lófej-barlangnak, majd betért a barlangba és lefeküdt aludni.

Arra ébredt, hogy valaki beleordít a fülébe: -Hahó!!!

Egy különös zöld lény állt előtte.

- Ki vagy te? – kérdezte rémülten a király.

- Én egy kobold varázsló vagyok – felelte a lény.

- Én meg egy király vagyok. Vissza tudsz juttatni a váramba?

- Igen, de csak akkor teszem ezt meg, ha megszerzed nekem a sárkányok kincsét!

- De hol van?

- Hát azt nem tudom.

Elindult a király nagy keservesen, napokig keresgélte a sárkányok kincsét. Egyszer csak meglátott egy barlangot, amiből egetrengető horkolás hallatszott. Bement a király a barlangba, hát látja, hogy az egyik sárkány ráfeküdt a kincstre! A király nagyon óvatosan kihúzta a sárkány alól a kincset, de az felébredt! Uzsgyi, szaladt a király, követte a sárkány, majd egyszer csak a király beleugrott egy bokorba. A sárkány nem találta a királyt, mert a bokor varázserővel bírt és láthatatlanná tette. Visszament hát a barlangjába.

A király még a maradék erejét összeszedte, azután visszament a Lófej-barlangba.

- Meghoztam a kincset! – lihegte.

A kobold nem szólt semmit, csak mormolt valami varázsigét és a király hirtelen a palotájában találta magát.

Megfogadta, hogy soha többé nem megy az erdőbe vadászni!

MÉSZÁROS BENCE BALÁZS:SZELIM-BARLANG, A REJTEKHELY VARÁZSA (FESZTY ÁRPÁD ÁLTALÁNOS ISKOLA)

Az 1200-as évek elején történt, a tatár veszedelem idején, hogy Batu kán seregei Európa felé törtek. Előttük virágzó, szép falvak, mögöttük leégett, kopár vidék. Így érkeztek el hazánkig.

Egyszer, amikor Batu kán a Vértest szemelte ki magának, portyázó csapatokat küldött ki, hogy leigázza az ottani lakosságot.

Barlangkúti Bendegúz, Vérteshídja lakója rejtélyes módon megneszelte a leendő veszedelmet, s a község bírójának segítségével beteretelte a falu népét egy közeli tágas barlangba. Itt várták, míg elvonultak az ellenséges csapatok. Egyszer aztán egy óvatlan kisgyerek kimerészkedett a barlangból, s meglátta őt egy tatár harcos. Nyomban jelentette a csapat vezérének, s a barlang felé vették az irányt.

Bendegúz ezt meglátta, s alapos fejmosásban részesítette a fiút. Összehívta a korabeli erős embereket, s lyukat kezdtek fúrni a barlang tetején, melyen át kimenekültek az erdőbe. Mire a tatárok

odaértek, híre-hamva se volt a falu népének. A kegyetlen kán emberei ördögösségnek tartották az eltűnést, így nyomban megfutamodtak. Arra a vidékre többet nem tettek be a lábukat.

Három évszázaddal később, a török uralom idején, mikor a szultán elfoglalta Budát, janicsáralakulatokat küldött ki, hogy növelje birodalma területét. Az egyik csapatot a Vértes felé küldte. Ezt a török hadat maga Szelim szultán vezette. Első- és egyben utolsó – kalandjuk ezen a környéken Vérteshídja volt, ahol a Vértes egyetlen hídját őrző emberbarát sárkány lakott. Itt élt egy Barlangkúti Béla nevezetű ember, aki valahogyan megtudta, hogy egy kisebb sereg közeledik a községhez. Azon nyomban – mint annak idején elődje – elásatta az értékeket, s a falu népét bevezette egy szép nagy barlangba, melynek lyukas volt a teteje. Amikor Szelim nagy csapata a barlang közelében tanyázott, az őrszem fura, távoli halandzsát hallott. Nyomban jelentette urának, aki felderítőket küldött ki.

A négy janicsár álmosan baktatott az alig kitaposott ösvényen, s közben hallgatták az erdő énekét. Egyszer csak a társuk belesett egy lyukba. A három felderítő sziszegő, utánozhatatlan hangokra, majd egy halálsikolyra lett figyelmes. Azt hitték, hogy a sárkány lakik odalent, miközben hősünk, Béla használta ki a török gyávaságát, s megkérte a sárkányt, hogy pusztítsa el a janicsárt.

Az oktondi felderítők pedig elfutottak, s jelentették, ami történt. A szultán pedig parancsot adott az indulásra, és soha nem tért vissza.

Barlangkúti Béla pedig bebizonyította, hogy az alma nem esett mesze a fájától.

NAGY GERGELY: A SZENT LÁSZLÓ-PATAK

**(Dózsa György Általános Iskola Telephelye Móra Ferenc
Általános Iskola, 6.o):**

Bánhida határában folyik el a Szent László-patak, ez a régen tiszta vizű, csörgedező erecske, ami a falu határát mosta. Sokan nem

tudják, honnan származik a neve ennek a kis vízfolyásnak, ezt most elmesélem nektek.

Történt egyszer László királyunk idején, hogy a besenyők nagy sereggel törtek be az országba. Pusztítottak mindent, amit értek, raboltak, fosztogattak, nem lehetett biztonságban senki. Vitték az állatokat, nőket, gyerekeket, a férfiakat meg egyszerűen kardélre hányták. Egy ilyen besenyő fürkész (kém, tolvaj) eljutott ide a Gerecse és Vértes hegyei közé, akit azzal bíztak meg, hogy keressen minél több aranyat, marhát, prémet. Ezt az embert a magyarok elkapták, bezárták egy disznóólba és őrséget állítottak mellé. Keresték is a besenyők, hogy hol, merre lehet, mit tudott meg a magyarokról, de hiába.

Éppen ebben az időben érkezett szent életű lovagkirályunk menyasszonya, Adelhaid a Rajna vidékéről. Nem kísérték sokan, csak két-három örömkatona, akit inkább termetük miatt tettek mellé, mint vitézségük miatt. Ők is Buda felé tartottak, hogy aztán majd megtartsák a fényes menyegzőt. Királyunk se tudta jövőbelijét nagy kísérettel fogadni, hiszen szegénynek volt elég baja a besenyőkkel. Adelhaid éppen ott állt meg kíséretével, ahol ezt a besenyő foglyot őrizték. A falubeliek kézzel-lábbal elmutogatták neki, hogy ki ez az ember. Nagyon kíváncsi természetű asszonyszemély volt Adelhaid, így hát közelről meg akarta nézni a besenyőt, mert ilyen embert még sose látott, bár azt is mondták neki ott messze a Rajna mellett, hogy vigyázzon a magyarokkal, mert vadak! Próbálták lebeszélni erről a magyarok, de hát három-négy kurta szón kívül a királylány semmit nem értett magyarul... Nagyon óvatlanul túl közel merészkedett a besenyőhöz, akinek több se kellett, elkapta, hogy megszabaduljon. A magyarok nem merték bántani a férfit, mert attól féltek, hogy az megöli majd a jövődő királynét. Így a besenyő rápattant egy lóra, feldobta rá a királylányt és csak úgy szőréen ülve elvágtatott vele. Futottak mindjárt szegény falusiak a királyhoz, mondták, hogyan jártak, még attól is félhettek, hogy az haragjában leütteti a fejüket. László királyunk nemhiába lett a lovagok mintaképe, azonnal lóra pattant és elkezdte üldözni a besenyőt. A besenyő harcos megörülve a szabadságának megállt a pataknál, hogy igyon egyet, mert megszomjazott. A királylányt

kikötötte egy fához, aztán lehajolt a patakhoz, hogy kortyoljon egyet, mert nagyon szomjas volt az istenadta, hiszen a magyarok majd két napig nem adtak neki vizet, hogy kiszedjenek belőle valamit. Éppen akkor ért oda Szent László és megpillantotta addig csak képen látott kedvesét meg a besenyőt. Nem sokat teketóriázott, kardjával úgy kettévágta a meglepett besenyőt, hogy azt még az utolsó ítélet napján se ragasztották volna össze! Kioldozta ijedt kedvesét, aki ekkor tudta meg, hogy aki megmentette őt, nem más mint jövendő férje.

Nem sokkal később László a kerlési ütközetben fényes győzelmet aratott a besenyők felett. Fényes esküvőn vette feleségül Adelhaidot, akitől három lánya született. Ezek közül Piroska bizánci császárné lett és szentté is avatták. Azt a patakot, ahol királyunk megmentette a jövendőbelijét, Szent László-pataknak nevezték el. Így volt, mese volt, aki nem hiszi, járjon könyvtárba...

NIESZNER KATA : MÁTYÁS KÚT

(Tarjáni ÁMK. Héregi Tagiskolája)

Ezt a történetet egy falubéli idős bácsitól hallottam, de neki is a nagyszülei mesélték.

Az én falumat a Gerecse-hegység öleli körül. Szép zöld erdeivel, tisztásaival, tiszta forrásaival ma is kedvelt kiránduló hely. Régen a királyok és a főurak kedvenc vadászterülete volt. Ez a vidék vadban ma is gazdag ezért szerette Mátyás király is ezt a szép vidéket.

Történt egyszer, hogy Mátyás király vadászni jött a Gerecse erdeibe, három főúr és legkedvesebb inasa kíséretében. Árkon-bokron, mezőn-réten keresztül üldöztek minden vadat, amit csak megláttak, volt egy szarvas, amit napestig üldöztek, addig, míg rájuk nem sötétedett. Bíz nagyon elfáradtak és kimerültek.

Így szól a király vadásztársaihoz. –Ma már nincs értelme vadat üldözni. Inkább keressünk egy tisztást még sötétedés előtt.

–Erre megszólal a kicsi inas. – Uram, királyom fogytán az ivóvíz. Keresni kéne.

–Ma már nem. –feleli a király.

–Felség találtam egy jó helyet ahol aludhatunk! –Kiáltja az egyik főúr. –Jó megnézem! Ez jó hely, alvásra –felel a király.

Tüzet raknak és álomra hajtják a fejüket. Reggel vidám madárcsicsergésre ébrednek.

–Most először vizet keresünk. Nyergeljenek uraim! – szólta a király. Fölnyergelnek. Kis idő múlva már az erdő másik felébe vannak. Egyszer csak megszólal a kicsi inas. – Uram, királyom vízcsobogást hallok!

– Igazad van. – felel kis idő múlva a király. Vágtatnak, vágtatnak, és egyszer csak meglátják a forrást az inas és a főurak megtöltik kulcsaikat, megítatják a lovaikat. Eközben Mátyás elnevezi a forrást „Mátyás kútnak”.

És így kapta nevét a Mátyás kút (király kút). És még a mai napig is ott csörgedezik a Gerecse-hegység lábánál és várja a turistákat.

Így volt mese volt, azt beszélük igaz volt. Itt a mese vége.

PRECH REGINA: A TATÁROK TARJÁNBAN

(TARJÁNI ÁMK ÁLTALÁNOS ISKOLÁJA):

Egy szép napon kint játszottunk az udvaron, amikor nagy durranásokat és lövöldözéseket hallottunk. Mi anyuékkel menekültünk. Mikor elfáradtunk, egy bokorban pihentünk meg a Gerecse lábánál.

Láttuk ám a tatárokat! Nagy félelmet keltettek bennünk, ahogy vágattak lovaikon. Szerencsére minket nem vettek észre! A falubeliek és mi elindultunk a hegyen, mert ott volt egy barlang.

Mikor visszaneztünk, láttuk a falut égni és még a könny is kicsordult a szememből. A szemeim szinte leragadtak az égő gabonamezőkön, ám végül megfordultam és menni akartam, de nem tudtam merre, mert a többiek már elmentek.

„Anyá!” – kiabáltam – „hol vagy?”

„Kislányom, itt!” – válaszolt – „gyere feljebb a hegyen!”

Én is elindultam. Ott volt anya és én megöleltem. Némán mentünk tovább a többiekkel. Nagy zörejt hallottunk mögöttünk. A bokor mozgott, s az egyik férfi egy követ dobott oda. Hirtelen egy kis őzike ugrott ki. Figyelt minket egy ideig, majd elszökédcélt.

De aranyos! – kiáltottam.

Anyá mosolygott. Mentünk tovább, amíg el nem értünk a barlangig. Ott bent sötét volt és félelmetes. Hallottuk, hogy kiabálnak a faluban a tatárok. Este egy követ toltak a barlanghoz. Tüzet gyújtottunk és vacsoráztunk. Sütöttünk halat és kenyeret ettünk hozzá.

Ez az egész egy hónapig tartott, utána visszamentünk a faluba, építkeztünk és folytatódott a normális életünk.

SZIGETHY DÓRA: MACSKA-BÜKK

(VÁCI MIHÁLY ÁLTALÁNOS ISKOLA 4.C OSZTÁLY)

Képzeljétek, mikor ezt a nevet meghallottam, eszembe jutott róla egy történet, méghozzá egy elég érdekes. Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy magas hegység, aminek nem tudtak nevet adni. Telis-tele volt bükkfával. Történt egyszer, hogy egy királyfi ebben az erdőben sétált. Addig-addig bandukolt, míg le nem ment a nap. Egyszer csak nyávogást hallott. Szép csendben körülnézett, és meglátott két világító szemet a sűrűben. Hisz ez egy macska! Magához hívta, felemelte, simogatta. Hatalmasat kordult a macska gyomra. – Biztosan éhes – gondolta magában a királyfi. Elvitte a legközelebbi fogadóba. A kocsmárostól meleg tejet kért. Csodálkozott is a kocsmáros, hogy egy fiatal legény tejet iszik. A

királyfi azonban levette a köpenyét, és tálkába öntötte a tejet. Ekkor ismerte fel a gazda, hogy a királyfi áll előtte.

- Hol találta uram, királyom ezt a vézna macskát?

- Jó pár óranyi járásra ide, a bükkösben.

- A nevesincs bükkösben? – kérdezte a kocsmáros.

- Nem –válaszolta a királyfi -, a Macska-bükkösben, mert máától fogva ez lesz a neve.

Itt a vége, fuss el véle, aki nem hiszi, járjon utána, nincs messze ide!

SZIGETHY LILLA: HAPCI-BARLANG

(VÁCI MIHÁLY ÁLTALÁNOS ISKOLA4.C)

Egyszer réges-régen volt egy Belenád nevű királyság, ahol nagyon szerették az állatokat. A királynak volt egy Szofi nevű gyönyörű szép lánya. Szofinak is volt egy gyönyörű, hosszú, fehér szőrű macskája, akinek egy rózsaszín masni díszelgett a nyakában. A királylány nagyon szerette Perzsa nevű macskáját, csak, hogy a cica mindig szomorúan üldögélt az ablak mellett és csak bámult kifelé. A lány ezt már napok óta figyelte és egy délután ijedten futott apjához:

- Apám, apám képzeld csak! Perzsát még a kis piros labdája sem érdekli! Most mit csináljak?

- Ez esetben hívjuk az állatorvost és ő majd megmondja, hogy mi a baj. Ne izgulj kicsim, meg fog gyógyulni! – és már parancsolta is a szolgálknak, hogy azonnal hívják az állatorvost. Az orvos pár perc múlva meg is érkezett. Megnézte, de semmi különöset nem talált. Nem is volt semmi baja a cicának, hanem egyszerűen kivágyott az erdőbe. Egy nap, amikor reggel az ajtót megnyitották, a macska kiszaladt. Perzsa csak futott addig, míg egy erdőhöz nem ért. Körbenézett, és egy csengő hangocskát hallott.

- Mit is keresel itt, és mi vagy te? – szólt valaki a magasból.

- Én egy cica vagyok és Perzsa a nevem. Na és te ki vagy?

- Én egy cinke vagyok és Pintyő a nevem – mondta az új barát –
Hát te, mit keresel itt? Csak nem Szofi királynő macskája vagy?
- Hát, de az vagyok, csak tudod meguntam egész nap a királylányos kosaramban és elviselni, hogy Berci bácsi és Lola néni, a két szolgál engem pátyolgasson – mondta unalmas hangon.
- Tudod mit, mi lenne, ha elvinnélek az én barátaimhoz?- kérdezte Pintyő,
- Jó, vigyél csak, majd velük is megismertetlek – értett egyet boldogan. Útközben sokat beszélgettek, s mire megérkeztek, már mindenki összegyűlt az esti beszélgetésre.
- Szia Pintyő, hol voltál, már azt hittük, hogy nem is jössz! És kit hoztál magaddal? – kérdezte az állatok sokasága.
- Nézzétek, ugye nem fogjátok kitalálni, hogy ki tévedt az erdőbe?! – szólt Pintyő. S egyszer csak a tömegeből kiszaladt egy kis mókusz izgatottan.
- Jézusom, csak nem te vagy a Belenád királyság macskája?
- De igen, én vagyok Perzsa, a királyi cica – válaszolta csodálkozva Perzsa.
- Ó, királynőm, kaparna nekem egyet erre a fakéregre?
- Hát persze, add csak ide! – mondta a kedvenc. Amint Perzsa adott egy „aláírást” a beszélgetés kezdetét vette. A cica elmesélte, hogyan él. Mindenki irigyelte s egyikőjük sem értette, miért nem tetszett neki a kényeztetés. A többiek is meséltek sok mindent, amikor egyszer a távolból különös zajra lettek figyelmesek. Mindenki szétfutott, kivéve Perzsát, ugyanis, ő még nem tudta mit kell csinálni. A zajt, amit hallottak egy vadászcsapat keltette. Jöttek, hogy lőjenek pár vadat, mert a vacsora elfogyott. A kiszolgált kedvenc csak féltősen figyelt és várta, hogy, hogy mi fog történni. Amikor a csapat a bozót mögül felbukkant, széleseben futni kezdett, de a masni, ahogy menekült, egy szamóca bokorba beakadt. Nagy nehezen sikerült kiszabadulni, de a masni elszakadt, a szőre meg tele ment bogáncssal. Loholt, loholt a cica, míg végre egy barlangot talált, oda aztán gyorsan beszaladt. A kiscica fáradtan dőlt el a földön, és örült, hogy vége van ennek a szörnyű üldözésnek. Csak az volt a gondja, hogy olyan üres volt a gyomra, mint a barlangé. De félelmében lefeküdt és meg sem próbálkozott azzal, hogy kimenjen és keressen

valami finomságot, mondjuk egy kis tonhalat vagy szusit. A királyság már javában kerestette és már minden keresőcsoportot kiküldtek az erdőkbe, mezőkre. Perzsa arra ébredt, hogy nagyon korog a gyomra, ami szokatlan érzés volt, mert ő nem szokott hozzá ehhez az érzéshez. Ráadásul csak prüszkölt, prüszkölt. A barlang bejárata felől beszéd hallatszott.

- Gyertek fiúk, azt hiszem megtaláltam, de nincs túl jó állapotban, nagyon tüsszög. HA-HA-HA-HAPCI, hoppá én is tüsszentettem, de ez csak allergia, biztos a macskaszőr miatt – mondta tüsszögés közepette az egyik katona.

Amikor hazavitték, az állatorvost rögtön hívták, hogy nézze meg, miért tüsszög annyira. Az orvos most sem látott semmit, csak annyit tanácsolt, hogy fürdessék meg és etessék meg. Néhány nap múlva hívták az orvost, mert azok, akik a barlangban jártak, mind tüsszögtek. Másnap maga a király és a lánya is meglátogatták a barlangot. Ahogy hazaértek ők is tüsszögtek, de annyira, hogy már nevetséges volt, ők maguk is nevettek. A végén már az egész királyság tüsszögött. Azóta ennek a barlangnak a neve Hapci-barlang. Ajánlom mindenkinek, hogy látogassák meg a barlangot, csak papírzsebkendőt is vigyetek!

DÍJAZOTT RAJZOK

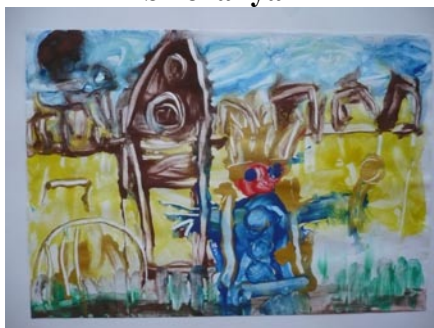
**Rus Lilla: Vörösmarty Mihály:
Szép Ilonka**

**Lódi Kitti Rozina: Mátyás és a
bíró lánya**

**Vass Nátán: Mátyás király és a
török szultán**

**Kiss-Lajos Máté: Mátyás az
igazságos**

**Ragály-Németh Albert: Mátyás
király és Kinizsi Miklós**

**Székely Zsófia: Egyszer volt
Budán kutyavásár**

Royer Zsófia: Az Öreg-kovács hegy

Tóth Máté: Az Öreg-kovács hegy

Pintér Kira: Vértes

Farkas Kira: Az öreg kovács és Mátyás király

Kohl Enikő: Az érckakas

Nagy Annamária: A fehér ló

Schandl Áron: A fehér ló mondája

Rippert Beatrix: Árpád

TARTALOM

BALLA KATALIN: A FARKAS-TOROK	3
BÁNTÓ BALÁZS: A BARLANGOK	4
BARNA AMBRUS ROLAND : AZ ÖRDÖG-SZÓSZÉK MONDÁJA.....	5
BÖRZSEI DÁVID : A VÁNDOR ÉS A KULCS	6
GYURICSKA JÓZSEF: A GATYÁS-RÉT.....	7
GYÖRGY BARBARA: MESE A VÉRTRŐL	8
HEIDT ANNA: FARKAS-VÖLGY	9
HORVÁTH ÁKOS : MESE A SZELIM-BARLANGRÓL.....	9
INCESZ ELIZABETH: A SÁRKÁNYLYUK MONDÁJA	10
KEMPL ZSOMBOR: SZELIM-BARLANG LEGENDÁJA.....	12
KOLLÁRDI HAJNALKA: A FARKAS-VÖLGY TÖRTÉNETE ..	15
KRISZTIK BÁLINT: KALAND AZ ERDŐBEN	16
MÉSZÁROS BENCE BALÁZS:SZELIM-BARLANG, A REJTEKHELY VARÁZSA	17
NAGY GERGELY: A SZENT LÁSZLÓ-PATAK.....	18
NIESZNER KATA : MÁTYÁS KÚT	20
PRECH REGINA: A TATÁROK TARJÁNBAN.....	21
SZIGETHY DÓRA: MACSKA-BÜKK	22
SZIGETHY LILLA: HAPCI-BARLANG.....	23
DÍJAZOTT RAJZOK	26